

Τιμή τι Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμή τι Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 26 Νοεμβρίου 1892.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 16

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ἐν ἑπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΥΠΟΜΟΝΗ, μῦθος τοῦ λαοῦ ὑπὸ Μήτσοῦ Χ'. — ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰκόνων), μετὰφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρὸς Μαλλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Διακρίπεται ὀριστικῶς ἡ ἀπολή τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, εἰς πάντας τοὺς μὴ συμφορηθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον αὐτῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

Ἡ ΥΠΟΜΟΝΗ

Μῦθος τοῦ λαοῦ.

Μιά φορά κ' ἓνα καιρὸ ἓνας πασᾶς εἶχε περιβολάρη ἓνα Χριστιανό. Μέσα στὸ περιβόλι του ἦταν φυτεμένες οὐλές οἱ τριανταφυλλίαι τοῦ κόσμου. Καθε πρωτομαγιά τοῦ πρωτάνοιγε τὸ πρῶτο τριανταφυλλάκι περιβολάρης ὁ Χριστιανὸς τόκοβε καὶ τὸ ἦγαινε στὸ σεραγι τοῦ πασᾶ, κ' ὁ πασᾶς ἔδινε καλὸ μπαχτσίσι. Μιά πρωτομαγιά παίρνει στὸ περιβόλι του ὁ Χριστιανὸς χαρούμενος νὰ κόψῃ τὸ πρωτόλουβο τριανταφυλλάκι καὶ νὰ τὸ πᾶῃ στὸ πασᾶ. Μ' ἄλλο ἄλλο, τὸ τριανταφυλλάκι εἶχε μαρθεῖ ἐνέλιπτα τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ τσίμπημα τοῦ κωληκιοῦ. Ὁ ὄβλιος ὁ περιβολάρης δὲν ἔξερε τί νὰ κάμῃ, χτύπαγε τὸ κεφάλι του ἐπὶ τὰ δέντρα, τραβᾶγε ἀπελπισμένα τὰ μαλλιά του, κ' ἔκλαιε τὴ κακὴ του τύχη, ἴσια μὲ πού ἀποφάσισε νὰ πᾶῃ νὰ ζητήσῃ χάρι ἀπ' τὸ πασᾶ μὲ τὸ μαραμμένο τριανταφυλλάκι στα χέρια. Ἔτσι κ' ἔκαμε. Σὰν τὸν εἶδε ὁ πασᾶς πεσμένον ἐπὶ ποδάρια του μπροστά, νὰ τοῦ μολογᾷ μὲ βουρκωμένα μάτια τὸ κακὸ πού τὸν βρῆκε, τὸν σήκωσε καὶ τοῦπε χαμογελώντας:

— Αἴντε, μπρὲ παιδί, καὶ θὰ τόβρη τὸ σκωληκί.

Ἦρθε ἡ ἄλλη πρωτομαγιά. Μπαίνει τὴν αὐγὴν ἐπὶ περιβόλι ὁ Χριστιανὸς νὰ κόψῃ τὸ πρωτόλουβο τριανταφυλλάκι καὶ τί βλέπει; Ἐπὶ κλωνάρια τῆς τριανταφυλλιάς εἶχε κα-

με τὴ φωλίτσα τοῦ ἓνα μικρὸ πουλάκι, καὶ πηδοῦσε ὀλόγουρα ἐπὶ τριανταφυλλάκι, καὶ κελαιοῦσε ὀμορφα, ὀμορφα. Ἐκεῖ πού κελαιοῦσε, τὸ σκωληκί ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει καὶ πήγαινε νὰ τσίμπησῃ ἴσια τ' ἀνοιγμένο τριανταφυλλάκι. Τὸ πουλάκι δὲν χάνει καιρὸ, ἀνοίγει τὸ στοματάκι του, καὶ τὸ καταπίνει. Χαρούμενος ὁ Χριστιανὸς κόβει τὸ τριανταφυλλάκι καὶ τὸ πᾶει ἐπὶ πασᾶ, καὶ τοῦ μολογᾷ τό, καὶ τὸ γιὰ τὸ σκωληκί. Ὁ πασᾶς πῆρε τὸ τριανταφυλλάκι, ἔδωσε μιά χούφτα φλωριά ἐπὶ Χριστιανὸ καὶ τοῦπε χαμογελώντας:

— Ἐννοια σου, μπρὲ ρωμνηέ, καὶ θὰ τόβρη τὸ πουλάκι.

Ἐκνήρθ' ἡ ἄλλη πρωτομαγιά κ' ὁ περιβολάρης πᾶει νὰ κόψῃ τὸ τριανταφυλλάκι. Τί νὰ ἰδῇ! Ἐκεῖ πού ἔπαιζε τὸ πουλάκι γύρω ἐπὶ κλωνιά τῆς τριανταφυλλιάς, ἓνα φεῖδι φαρμακερὸ χουμαεὶ καὶ καταπίνει τὸ καυμένο τὸ πουλάκι. Κόβει τὸ τριανταφυλλάκι ὁ περιβολάρης καὶ τὸ πᾶει λυπημένος ἐπὶ πασᾶ.

— Ἀἴ, ὄρέ, μπαξιθιάνε, κατ' ἔτσι; τοῦ κάνει ὁ πασᾶς.

— Τὸ καὶ τό, πασᾶ μου. Χαμογέλασε ὁ πασᾶς, τόκοβε καλὸ μπαχτσίσι, καὶ τοῦπε χαμογελώντας:

— Σώπα, μπρὲ ἄνθρωπε, καὶ θὰ τόβρη τὸ φίδι.

Ματαξάνηρθε ἡ πρωτομαγιά, πᾶει κ' ὁ περιβολάρης νὰ κόψῃ τὸ τριανταφυλλάκι. Τί νὰ ἰδῇ! Τὸ φίδι κουλουρασμένο στὲς ρίζες τῆς τριανταφυλλιάς, σήκωσε τὸ στόμα του καὶ σφύριζε γύρω ἐπὶ τριανταφυλλάκι. Δὲ χάνει καιρὸ ὁ περιβολάρης, ἀδράχνει ἓνα τσαπί καὶ σκοτώνει τὸ φίδι. Κόβει τὸ τριανταφυλλάκι καὶ τὸ πᾶει ἐπὶ πασᾶ, καὶ τοῦ μολογᾷ τό καὶ τὸ γιὰ τὸ φίδι. Γέλασε ὁ πασᾶς αὐτὴ τὴ φορά, καὶ σὰν τόκοβε καλὸ μπαχτσίσι, τοῦπε:

— Ἐννοιασου, παιδί μου, θὰ τόβρη καὶ σύ.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς. Μιά μέρα κεῖ πού διάβαινε ὁ περιβολάρης ἀπ' τὸ χαρέμι τοῦ πασᾶ, τοῦ κάνουν ψίτ! ψίτ! οἱ χανούμισσες, καὶ τὸν κράζουν νὰ παῇ ἀπάνω. Ὁ κακόμοιρος ὁ Χριστιανὸς, ποῦξερε τί τὸν γύρεσαν ἀπ' τὸ φόβο του τόβαλε ἐπὶ πόδια θύμισαν οἱ χανούμισσες, γιατί νὰ τὲς περιφρονέσῃ ὁ παληρωμνηός, καὶ πᾶνε καὶ λένε τοῦ πασᾶ, πῶς ὁ περιβολάρης τὲς πείραξε ἐπὶ χαμάμ, καὶ τοῦ ζήτησαν τὸ κεφάλι του. Διτᾶζει ὁ πασᾶς εὐτύς νὰ πιάσουν τὸν περιβολάρη. Τὸν πιάνουν, καὶ τὸν πααίνουν νὰ τὸν κρεμάσουν ἐπὶ πλάτανο. Μαζεύτηκε κόσμος ντουνιας, πῆγε κ' ὁ πασᾶς νὰ κάμῃ χάρι. Τόβαλαν τὴ θηλειὰ ἐπὶ λαϊμὸ κ' ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὸν πνίξουν. Τότες γυρίζει ὁ Χριστιανὸς κατὰ τὸ πασᾶ καὶ τοῦ λέει.

— Ὑπομονή, πασᾶ μου, καὶ θὰ τόβρη καὶ σύ.

Συγκινήθηκε ἐπὶ λόγια του ὁ πασᾶς, καὶ τοῦ χάρισε τὴ ζωή.

ΜΗΤΣΟΣ Χ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ναι, τῆς ἡλικίας μου, ἀπάνω κάτω, πενήντα ἢ ἑξήντα ἔτη.

— Πῶς ἦτο ἐνδεδυμένος;

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν τὸν παρετήρησα: φοροῦσε παλτὸ καὶ ρεπούμπλικα. Πρῶτὴ φορὰ τὸν ἔβλεπα.

— Περιεργον πολὺ εἶνε τὸ νὰ ἔλθῃ ἄνθρωπος ἀγνωστος νὰ σέ ἐπιφορτίσῃ μὲ ταὶ αὐτὴν ἐντολήν.

— Δὲν εἶν' ἡ πρώτη φορὰ πού μου συμ-

θαίνει τέτοιο πράγμα, τὸ εἶπα καὶ στὸν ὑπηρέτη σας. "Όλοι μὲ ξέρουν, μὰ ἐγώ, δὲν τοὺς ξέρω ὅλους. Τίποτα περισσότερο δὲν ξέρω νὰ σὰ εἰπῶ.

— Καὶ αὐτὸς ὁ ἄγνωστος, ἐπιφορτίζων σε μὲ αὐτὴν τὴν ἐντολήν, τί εἶπε ;

— Μικρὰ πράγματα : « Εὐεῖρες ποῦ κατοικεῖ ὁ κύριος Βωφόρτ ; — Ναί. — Πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα κ' ἕνα φράγκο. » 'Αλήθεια ! ἕνα φράγκο μόνο μοῦ ὅωκε, ἀρκετὸ ἦτο γιὰ τὸν ὁρόμο. "Εφυγα εὐθύς, μὲ τὴν μουσική μου ἐπ' ὤμου.

'Ο Βωφόρτ ἠγέρθη καὶ ἤρξατο βηματίζων ἐν τῇ αἰθούσῃ διὰ βήματος ἀνίσταμενος ἐνίοτε ἕνα ἀτενίζῃ τὸν Ζανζότ, διὰ βλέμματος περιλύπου, ἄμικ καὶ μεστοῦ ἀγανακτῆσεως.

— 'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἐννοεῖ νὰ σιωπᾷ, ἐσκίπτετο, καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ !

'Επέστρεψε παρὰ τὸν Κρασκοκανάταν.

— Δὲν ψεύδεσαι, Ζανζότ ;

— "Όχι, λόγον τιμῆς, ὄχι.

— Μήπως γυνὴ σοὶ ἐνεχειρίσει τὴν ἐπιστολήν... καὶ σοὶ ἐσύστησεν ἐχεμύθειαν... ἀλλὰ τὴν ἐχεμύθειαν αὐτὴν Ζανζότ, νομίζεις ὅτι ὀφείλεις νὰ τὴν τηρήσῃς ; ... Εἶσαι κάλλιστος καὶ ἐντιμὸς χαρακτήρ, Ζανζότ, τὸ γνωρίζω, καὶ ὅλοι τὸ ἀναγνωρίζουν... καὶ ἀποτείνωμαι εἰς τὴν ἀκεραιότητά σου, εἰς τὴν καρδίαν σου... εἰς τὴν συμπάθειάν σου ἰδίως...

— Περιττὰ ὅλα αὐτά, ὑπέλαβε τραχέως ὁ μουσικός, ἀφοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σὰς ἐξηγήσω πράγμα ποῦ δὲν τὸ γνωρίζω.

— Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν μοὶ λέγεις τὴν ἀλήθειαν. "Ακουσόν με, Ζανζότ, προσεκτικῶς...

— "Όσον διὰ ν' ἀκούσω, ἀκούω.

— Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ὅτε ὁ ἀνακοιτῆς σὲ ἠρώτησε ποία ἦτο ἡ γυνὴ ἣν συνώδευες εἰς τὸν ὁρόμον τοῦ Σατωροῦ, ἐψεύσθης ἀποκριθεὶς ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζες.

— 'Αλλά, δαίμονα, τὸ ὠρκίσθηκα...

— Εἶμαι τέλος πεπεισμένος ὅτι ὁ ἐγγειρίσας σοὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν τὴν ἐπιστολήν εἶνε γυνὴ, καὶ γνωστὴ σου μάλιστα...

'Ο Κρασκοκανάτας ἤρχισε νὰ γελᾷ, ἀλλὰ γέλωτα προσπεποιημένων.

'Ο Βωφόρτ συνέσπα τὰς χεῖρας. "Ἦτο ἀξιολύπητος τὴν θέαν. 'Ο μουσικός συνέστρεψε τὸν πῖλόν του μεταξὺ τῶν χειρῶν του, καὶ δὲν ἀπέσπικ τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ τάπητος.

— Πῶς νὰ κάμω ; ἐψιθύρισεν ὁ Βωφόρτ, πῶς νὰ κάμω ;

Νὰ μετέλθῃ ἀπειλᾶς, ἦτο ἀνωφελές. 'Ο Ζανζότ, δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως ἐκφοβιζομένων.

— Νὰ τὸν δελεάσῃ δι' ὑποσχέσεων, διὰ προσφορᾶς περιουσίας ;

"Ἰσως οὕτω τὸν ἐκεῖριζε.

— Ζανζότ, δὲν θὰ σοὶ ἐπαναλάβω τὴν ἱστορίαν μου. Γνωρίζεις τὴν μυστηριώδη ἐξαφάνισιν ἐκείνης. Τὰ πάντα μετῆλθον καὶ οὐδὲν ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τούτου ἀνεκαλύφθη. 'Αγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς δὲν ἀπέθανον ἢ δὲν παρεφρόνησα. 'Ἡ ὑγεία μου ἐν τούτοις σοβα-

ρῶς ἐκλονήθη καὶ τὸ τραῦμα αὐτὸ μὴ ἀπέβη ἀνίατον. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ἐνόμιζον τὰ πάντα ἐκλιπόντα καὶ ἐβλεπον μετὰ χαρᾶς τὸν θάνατόν μου προσεγγίζοντα, ὅτε ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ αἰφνῆδως ἐλπὶς ἀνέλαμψεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Θὰ ἐλεγέ τις ὅτι ἡ ἄγνωστος ἦτις μοὶ τὴν ἐστειλε, προεἶδε τὸ τέλος μου καὶ ἠθέλησε νὰ μὲ σώσῃ. Δι' αὐτὸ σοὶ λέγω, Ζανζότ, ὅτι γνωρίζεις πλείοτερα παρ' ὅσα λέγεις... ἡ ζωὴ μου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ὅ,τι σοὶ εἶπον... "Ἐν ἀρνῆσαι νὰ ὁμιλήσῃς τετέλεστα δι' ἐμέ... Εἰπέ λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν, τίς οἶδεν ἂν δὲν μὲ σώσῃ αὕτη, ὅσον καὶ ἂν ἦναι τρομερὰ... Σὲ ἰκετεύω, Ζανζότ, ὁμιλεῖ.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, ποῦ βλέπω πῶς τόσο πολὺ ἀπατάσθαι, ἐνῶ τίποτα δὲν μπορῶ νὰ κάμω γιὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω...

'Ο Βωφόρτ ἐστήριξε τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν.

— Σκέφθητι, Ζανζότ, ὅτι κρατεῖς εἰς χεῖράς σου τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ζωὴν ἐνός ἀνθρώπου...

— 'Αλλ' ὄχι, κύριε Βωφόρτ, διόλου...

— "Ότι δύνασαι νὰ τὸν φονεύσῃς ἢ νὰ τὸν κάμῃς ν' ἀναζητήσῃ...

— Τὰ μεγαλώνετε τὰ πράγματα !

— Εἶμαι πλούσιος, πλουσιώτατος. 'Ο μίλει, καὶ θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου. Τί ἐπιθυμεῖς ;... λέγε...

— Τίποτε δὲν ἐπιθυμῶ. "Απὸ τῆς μικρῆς μου οικονομίας ἠμπορῶ νὰ ζῶ μὲ ἄνεσι, ἐγὼ κ' ἡ μητέρα μου. Εἶμαι φιλόσοφος καὶ μὲ φθάνουν τὰ ὀλίγα.

— 'Ἡ μητέρα σου εἶνε γραῖτα. "Ανεσις περισσοτέρα δι' αὐτὴν δὲν θὰ ἦτο κακὴ. "Ό,τι ἀποποιεῖσαι διὰ σέ, δὲν θὰ τὸ ἀποποιηθῆς δι' ἐκείνην... Εἰπέ μίαν λέξιν, καὶ θέτω εἰκὸσι χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν διάθεσίν σου.

— Μὰ αὐτὴν τὴν λέξι, κύριε Βωφόρτ, αὐτὴ τὴν λέξι, δὲν μπορῶ νὰ τὴν πῶ, ἀφοῦ τίποτα δὲν ξέρω.

— Πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, Ζανζότ.

— Οὔτε πενήντα, οὔτε ἑκατό, εἶπεν ὁ ἀπόμαχος μεθ' ὁρμῆς.

— Εἰπέ μίαν λέξιν, Κρασκοκανάτα, καὶ θὰ σοὶ ἀναγνωρίσω, παρευθύς, δέκα, δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα... δὲν τὰ λογαριάζω τὰ χρήματα...

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δῶστε καὶ ἑκατομμύριο !...

— Εἶσαι ἄτιμος ἄνθρωπος, Ζανζότ,

'Ο ἀπόμαχος, καίτοι λίαν συγκεκινημένος καὶ κάτωχρος, ἐγέλασεν :

— "Ατιμος, γιὰτὶ δὲν δέχθηκα δεκαπέντε χιλιάδας εἰσόδημα, ἐγὼ ποῦ δὲν ἔχω λεπτὸ ; Μὴν ἦστε ἄδικος, κύριε Βωφόρτ.

— Ζανζότ, ἰδέ με, μίαν μόνην ὑστάτη ἐλπίς μὲ κρατεῖ εἰς τὴν ζωὴν, ἡ ἐλπὶς τοῦ νὰ ἐπανίδω τὴν Μαρκελίαν... Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν μοὶ τὴν ἀφαίρεις...

— "Α ! κύριε Βωφόρτ, σὰς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε πῶς ἂν μποροῦσα...

— 'Αλλά τί λοιπὸν σ' ἐμποδίζει ;...

'Ο Κρασκοκανάτας ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν. "Εσφιγξε τὰς πυγμάς. 'Ο Βωφόρτ ἠγνόησεν ὅτι δὲν θὰ ὠμίλει. Αἱ ὑποσχέσεις, αἱ

προσφοραὶ, αἱ παρακλήσεις ἀπέβησαν εἰς μάτην. "Ἡθέλησε νὰ μετέλθῃ ὁλοκ.

'Ερᾶν λαμβάνων τὴν ἀπόφασίν του.

— "Ἔστω λοιπὸν, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ φύγῃς μὲ τὴν τῦψιν ὅτι εἶδες νὰ ὑποφέρῃ ἄνθρωπος καὶ δὲν ἠθέλησες νὰ τὸν συνδράμῃς. Χαῖρε... 'Αποστροφήν μόνον καὶ περιφρόνησιν τρέφω πρὸς σέ.

'Ο Ζανζότ ἀνεχώρει, διὰ βήματος βαρέως, λίαν τεταραγμένος καὶ πυρέσσων τὴν κεφαλὴν.

'Ο Βωφόρτ ἐκάλεσε τὸν θαλαμηπόλον του.

'Ο Γιάννης πάρχυτα ἐράνη. 'Ο Βωφόρτ τῷ ὑπέδειξε τὸν Κρασκοκανάταν.

— Μίθυσέ τον, καὶ κατόπιν ἐλθέ νὰ μὲ ζητήσῃς...

'Ο Κρασκοκανάτας εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὸν διάδρομον τὸν ἄγοντα εἰς τὰ ἐκτὸς τῆς οἰκίας :

'Ο Γιάννης ἐξῆλθεν, ἐξ ἐναντίας, ἀπὸ τῆς αὐλῆς, ἔκαμιν ἐπειγόντως τὸν γῦρον τῆς οἰκίας καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ ἀπομάχου ὅτε ἐκεῖνος κατέβη. 'Ο μουσικός εἶχε τὸ ὕψος οὐσθυμον.

— Δός μου τ' ὄργανό μου, εἶπε πρὸς τὸν θεράποντα.

— Τὸ πῆγα στὴν κουζίνα... ἂν ἀγαπᾷς νὰ ῥθῆς νὰ τὸ παραλάβῃς...

'Ο Κρασκοκανάτας ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην. Λόγοι συγκεχυμένοι ἐξήρχοντο τοῦ χονδροῦ του μύστακος.

— Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ ὑποφέρῃ ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος !... Δαίμονα !... "Ἡρθε στιγμὴ ποῦ ἐπεθύμησα ὅλα νὰ τοῦ τὰ φανερώσω... ὅλα, λόγον τιμῆς... ἀλλ' ἀφοῦ ἡ δεσποινὴ Μαρκελίνα δὲν τὸ θέλει...

— Τί ψάλλεις ἐκεῖ ; ὑπέλαβεν ὁ θεράπων στραφείς πρὸς αὐτόν.

— Τίποτε. Μιλῶ μονάχος μου. Τῶχω συνήθεια.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον.

'Ο Γιάννης ἐκτύπησε φιλικῶς ἐπὶ τοῦ ὄμου τὸν Κρασκοκανάταν.

— Θὰ πιούμε λιγάκι πρὶν νὰ φύγῃς ;...

'Ἡ συγκίνησις φέρε ὀψιν, καὶ ὁ Ζανζότ ἦτο λίαν συγκεκινημένος.

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν λέω ὄχι.

— "Ασπρο ἢ μαῦρο ;

— "Ό,τι ἀγαπάτε... τὸ ἄσπρο, εἶνε πειὸ δροισιτικόν, ἀλλὰ ἕνα δάχτυλο, ὄχι περισσότερο, καὶ μὲ νερὸ μέσα...

— Καλὰ λοιπὸν ! πῶς νὰ ρίξωμε νερὸ σ' αὐτὸ τὸ παλὸ κρασί... Εἶνε τὸ περισσεύμα μιᾶς μπουτίλιας ποῦ μοῦ πρόσφερε ὁ ἀφέντης, καὶ ἔχει τόσα χρόνια ὅσα καὶ σύ... ἀπάνω κάτω...

— "Ω ! τόσο εἶνε γέρικο ! εἶπε γελῶν ὁ Κρασκοκανάτας.

— Εἶν' ἀπὸ τὰ 1832, καλέ μου.

— "Απ' τὰ 1832, ἐπανέλαβεν ἑαθμῶς ὁ Ζανζότ... μὴν εἶν' ἀστεία ;...

— Εἶνε τόσο ἀληθινὸ ὅ,τι σοῦ λέω, ὅσο εἶν' ἀλήθεια πῶς λέγομαι Γιάννης Τωπὲν καὶ ὑπηρετῶ τὸν κ. Βωφόρτ. "Επὶ τέλους ἰδὲς τὴν ἐπιγραφὴν.

— "Ω ! τῆς ἐπιγραφῆς τῆς κάμνον ὅπως τοὺς κατέβη, μὲ τὴν ντουζίνα...

— Αυτό τὸ κρασί εἶν' ἀπὸ τὴν ἀποθήκη τοῦ πατέρα τοῦ ἀφέντη.

— Τότε, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα ...

Ὁ Γιάννης ἐκένου εἰς μικρὸν ποτήριον οἶνον ὀλοκίτρινον.

— Ἐνα δαχτυλο, ὑπελάμβανεν ὁ Ζανζότ, ἕνα δαχτυλάκι μόνο.

— Πιέ καὶ δὲν βλάπτει ... Ἐβίβα! ...

— Ἐβίβα, κύριε Γιάννη! εἶσαι λαμπρὸ παιδί.

Ἐκρότησε τὴν γλῶσσαν, ἠμικλείων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δαίμονα! τί θεῖο ποτό! σὰν γάλα κατεβαίνει στὸ στομάχι.

— Λιγάκι ἀκόμα;

— Ὅχι. Τὸ κεφάλι μου εἶνε ζαλισμένο. Νερὸ μόνο μπορῶ νὰ πιῶ.

— Τί, μήπως τὸ φοβεῖσαι αὐτὸ τὸ κρασί γιατί ἔχει τὰ χρόνια σου;

— Ἐγώ, ἀρχαῖος στρατιώτης, τίποτε δὲν φοβοῦμαι.

— Κρασί ποῦ ἀνήκει πιθανῶς στὸ χρόνο ποῦ γεννήθης.

— Ἀκριβῶς ... 1832 ... 14 Ἀπριλίου, ἀκριβῶς.

— Τότε, εἶνε φίλος κὺτὸ τὸ κρασί... Ἐμπρός, τὸ ποτήρι σου.

— Ἄς εἶνε, ἀλλὰ ἕνα μόνο δαχτυλάκι... Ἐὐχαριστῶ σας.

— Ἐβίβα, Κρασοκανάτα.

— Ἐβίβα, κύριε Γιάννη.

Καὶ διὰ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους τῆς πλατείας τοῦ χειρὸς ἐσπόγγισε τοὺς μύστακὰς του.

Ἐμειδία, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέσιτλινον.

— Αἱ, αἱ, ὑπέλαβε, καλὰ βασιτέται αὐμὸ τὸ κρασί, με' ὅλα του τὰ γερατιά ... Σὲ τέρνει στὸ κέφι ... Ἄς τὴν ἀδειάσωμε τὴν φροτίλια...

— Ἀδειανὴ εἶνε.

— Ἀπὸ τώρα! Κρέμα...

— Ἐλαβε τὴν φιάλην καὶ τὴν ἔθεώρησε περιλύπος.

— Ἐχε γειά, καλή μου γρηά, εἶπε, δὲν θὰ σὲ ξαναεἰδῶ... καὶνὰ ἦσαι καὶ συνομιλική μου! Ὡραία τὴν πέρασες σὺ τὴν ζωὴ σου...

στὴν κόχη σου... ὄχι σὰν κ' ἐμέ... Καὶ τόσο σὲ προσέχαν ὅλοι καὶ σὲ περιποιούντο ...

Ὅλες τους τῆς ἐλπίδες σ' ἐσένα τὲς ἀνέθεταν... Τί ὠραία ζωὴ ποῦ τὴν πέρασες! ...

σὲ γέμισαν μιὰ μέρα με' κρασί ξανθό... Σοῦ φόρεσαν ἕνα ὠραῖο σκούφο κ' ὕστερα σὲ βάλανε ν' ἀναπαυθῆς γιὰ χρόνια ... Καὶ ἀνεπαύεσο ὠραία πενήντα ὀλοκίτρια χρόνια,

ἐνῶ οἱ ἄλλοι ὅλοι εὐρίσκοντο σὲ κίνησι, ἐργάζονταν, ὑπέφεραν! Καὶ καμμιά εὐτυχία δὲν σοῦ λείπει, κόρη μου, γιατί τὸ κρασί σου ἐχαροποίησε τὴν καρδιά ἐνός καλοῦ γέρου!...

Ἦσπασθη τὴν φιάλην καὶ τὴν ἐπανέθηκεν εὐλαβῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἀλλὰ, Ζανζότ, ἕνας κόμπος κρασί, ὡς φαίνεται, σοῦ λύει τὸν γλωσσοδέτη;

Ὁ Κρασοκανάτας συνοφρυώθη.

— Πάντοτε εἶμ' εὐθυμος, κύρ Γιάννη.

Ἄλλ' εἶτε μεθυμένος εἶμαι, εἶτε ὄχι, λέω πάντοτε ἐκεῖνο ποῦ θέλω νὰ πῶ ... καὶ τίποτε περισσότερο.

— Ἐχω ἀκόμα ἐδῶ μιὰ μποτίλια, μαῦ-

ρο τώρα, ποῦ μπορεῖ νὰ σὲ καμῆ νὰ ξεγάσης σὸ ἄσπρο.

— Ἐὐχαριστῶ, κύριε Γιάννη. Μ' ἐκέρασες, φθάνει. Δὲν ἤρθα ἐδῶ γιὰ γλέντι οὔτε γιὰ νὰ πουλήσω τὴ γνώμη μου στὴν ἀποθήκη τῶν κρασιῶν τοῦ κυρίου σου. Κ' εἶπειτα, ὡς βλέπεις, κάλλιο νὰ μείνω με' τὴν ἐντύπωσι τοῦ ἄσπρου... θὰ ἦνε μιὰ ἀπὸ τῆς καλῆς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς μου.

Καὶ περῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου τὴν λωρίδα τοῦ ὄργάνου του :

— Ἐλα, καλέ μου σύντροφε. Δὲν μοιάζεις ἐσὺ τὴν μποτίλια, ἀλλὰ μοιάζεις τὸν ἀφεντικό σου. Σὰν κ' αὐτὸν ἔχεις κακοπεράσει. Τὴν πέρασες καὶ στὴ βρογχὴ καὶ στὸ χιόνι! Πόσες φορές κοιμηθήκαμε μαζὺ στὸ ὑπαιθρο... Λοιπὸν, εἶσαι καλὸ παιδί... ποτέ σου δὲν δυσαρεστήθηκες, ποτέ δὲν μοῦ παραπονέθηκες...

Ἄπεμακρύνθη, με' τὸ ὄργανον ἐπ' ὤμου, κλονούμενος ὀλίγον, ἀλλὰ στερεὸς τὸ βῆμα ὅπως δῆποτε.

Ἐλάχιστον οἶνον εἶχε πῖει, καὶ ἐν τούτοις ἐμεθύσθη.

Ἀλλὰ συντός καὶ περιεσκεμμένος, προβλέπων παγίδα τινὰ κατὰ τοῦ λογικοῦ του, ἐσπευδὲ ν' ἀναχωρήσῃ.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἤκουετο ἀνά τὰς ὁδοὺς τοῦ Κρέιλ, παιζῶν ἐκκωφτικῶς...

Ἰδέτε' ἐκεῖ στὸν βράχο
Ἐναν ἀτρόμητο ληστή,
Με' τὸ τουφέκι πλάγι του
Γιὰ μόνη συντροφιὰ...

Ὁ Βωφόρτ, ἐν ἄρχῃ συγχύσει πνεύματος, ἤκουε τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὄλου του. Εἶχεν ἀπομείνει ἐν τῇ μικρᾷ ἰαπωνικῇ αἰθούσῃ.

Ἐκεῖ ὁ Γιάννης τὸν ἐπανεῦρεν, ὅπως ἄθυμον τὸ ὕφος.

— Τὸν μέθυσα, κύριε, ὅπως μεθοῦν ἕνα μικρὸ παιδί, μ' ἕνα ποτήρι κρασί δυνατό, ὄχι με' περισσότερο, καὶ νόμιζα πῶς θὰ ἐξακολουθούσε νὰ πίνη, ὅπως ὅλοι οἱ μέθυσοι, καὶ πῶς θὰ μεθοῦσε πλειότερο, ὅποταν ἔφυγε ἀπότομα, με' τὸ ὄργανον στὸν ὤμο ... Καὶ ὁ κύριος τὸν ἀκούει...

Διάβολε! Διάβολε!...

Ἐκεῖνος εἶνε ... Καὶ μὰ τὴν πίστιν μου φαίνεται ὡς νὰ με' ἐμπαίξῃ ... Καὶ με' ἐνέπαιζεν ἄλλως τε, καὶ καλὰ...

Ὁ Βωφόρτ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

Δὲν εἶχεν ἀποθαρρυνθῆ. Ἐξ ἐναντίας, ὅλα τὰ προσκόμματα ἐφαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον ἐμψυχούντα καὶ διεγείροντα αὐτόν.

— Καλὰ, Γιάννη, ἔκαμες ὅ,τι ἠδυνήθης. Εἶνε ἡ σειρὰ μου τώρα.

Ε'

Ὁ Ροβέρτος Βαλὸν ἠγάπα βαθίως τὴν Σοφίαν, καὶ τὸ ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Μαρκελίνας προερχόμενον πρόσκομμα, ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἔρωτά του, τὸν ἐπέτεινεν ἐπὶ μᾶλλον.

Εἶχε κάμει εἰς τὸν Γεράρδον τὰς ἐκμυστηρήσεις του.

— Ἀγαπῶ τὴν Σοφίαν! ... Ἄν μοι εἶπες, σὺ, Γεράρδε, ὅτι δὲν με' ἀγαπᾷ, τοῦτο ἄκρω θὰ με' θλίψῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχω πλέον ἀφορμὰς ἵνα τὴν ζητῶ εἰς γάμον παρὰ τῆς μητρός της.

Ὀλίγας μετέπειτα ἡμέρας ὁ Γεράρδος τῶ εἶπεν:

— Ἠρώτησα τὴν Σοφίαν. Σὲ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Γεράρδου. Τὸν ἠσπασθη τρίς ἢ τετράκις.

— Ἄ! ἀδελφέ μου, ἀδελφέ μου, οὐδέποτε θὰ μοὶ παράσχεις χράν ζωηροτέραν. Ἀλλὰ διατί ἡ μήτηρ σου δὲν με' θέλει;

— Ἄγνοῶ. Οἶμοι, ἡ θελήσις της φαίνεται ἀδιάσειστος. Αὐτὸ μ' ἐκπλήττει καὶ με' ἀνησυχεῖ. Τῆ ἀπέτεινα μυριάς ἐρωτήσεις. Ἄπέφυγε τοῦ νὰ μοὶ ἀπαντᾷ.

— Καὶ ἡ Σοφία;

— Ἡ Σοφία κλαίει. Δὲν θέλει νὰ ἐξέρχεται. Εἶνε εἰς κακὴν καταστάσιν. Ὅσον καὶ ἂν τῆ ἐπέβαλα, ἄλλοτε ὡς ἀδελφός, ἄλλοτε ὡς ἰατρός ... νὰ διασκεδάξῃ τὴν θλίψιν της ... δὲν με' ἀκούει.

— Καὶ πρὸ τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρῶν της, ἡ μήτηρ της μένει ἀκαμπτος;

— Φαίνεται ὡς νὰ μὴ ἀκούῃ μηδὲ βλέπῃ οὐδέν.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ὁ Ροβέρτος ἔλεγε πρὸς τὸν Βαλόν:

— Θέλεις νὰ κάμωμεν δευτέραν δοκιμὴν παρὰ τῇ κυρίᾳ Λαγκῶν; Ἡ Σοφία με' ἀγαπᾷ, ὁ Γεράρδος μοὶ τὸ εἶπε.

— Διαβόλε, ὠραῖο θὰ ἦτο νὰ μὴ ἠγάπα, νέον ὡς σέ.

— Μὲ ἀγαπᾷ, εἶνε περιλύπος, κλαίει.

— Τίποτε δὲν δύναμαι νὰ σοῦ κάμω ἐγώ. Ἡ Μαρκελίνα εἶνε ἐπίμονος. Τὴν γνωρίζω. Δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ υἱὸς του ἐπέμενε. Τέλος ἐκεῖνος κατεπίσθη.

Καὶ ἡ Μαρκελίνα εἶδεν ἡμέραν τινὰ προσερχομένους τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

Τὴν πρώτην φορὰν, καθ' ἣν εἶχον προσέλθει, ἔλεγεν ἐν ἀπορίᾳ: Τώρα!

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἔλεγεν: Ἀκόμη!

Ὁ Βαλὸν μόνος παρυσιάσθη εἰς τὴν αἰθουσαν. Ὁ Ροβέρτος ἐμεινὲ κάτω καὶ τοῦτο κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Βαλόν, ἵνα ἦνε μόνος μετὰ τῆς Μαρκελίνας καὶ κάμψῃ τὴν θέλησιν της.

— Κυρία, εἶπεν ὁ εὐσαρκὸς ἀνὴρ εἰσερχόμενος, ὑπέκυψα, ἂν καὶ ἀκουσίως μου, εἰς τὸν πόθον τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις με' παρακάλεσε νὰ κάμω πρὸς σὰς νέαν καὶ τελευταίαν δοκιμὴν.

— Πρὸς τί, κύριε Βαλόν;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς τῶ εἶπον καὶ ἐγώ: «Πρὸς τί;» Ἀλλ' εἰς τὰ τέκνα του δὲν ἐναντιοῦται τις εὐκόλως ὅταν τὰ ἀγαπᾷ. Καὶ αὐτὸ με' κάμνει νὰ πιστεῶ, Μαρκελίνα, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε ποσῶς τὴν Σοφίαν, ἀφοῦ τῆ ἐναντιοῦσθε.

Ἐκείνη οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Βαλὸν ἐξηκολούθησε ταπεινοφῶνως:

— Μαρκελίνα, ὁ υἱὸς μου καὶ ἡ κόρη σας ἀγαπῶνται.

— Ὅχι, ἐρωτήσατε τὴν Σοφίαν.

— Ἐτελείωσεν. Ἡ Σοφία ἠρωτήθη, ἀπήντησε.

— Καὶ ποῖος λοιπὸν ἐτόλμησεν;

— Ἦσυχώτερα, ἠσυχώτερα, Μαρκελίνα, μὴν ἀγριεύετε...

— Σὰς ἐρωτῶ, κύριε, ποῖος ἐτόλμησεν, ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μητρός της, νὰ προκαλέσῃ

τὴν ἐκμυστήρευσιν τῆς καρδίας τῆς κόρης μου.

— Κάποιος, ὁ ὁποῖος εἶχε, μοῦ φαίνεται, τὸ δικαίωμα.

— Τὸ δικαίωμα! Καὶ ποῖος λοιπὸν πλὴν ἐμοῦ;

— Ὁ υἱὸς σας, διαβολὴ! ὁ ἀδελφὸς τῆς Σοφίας. Ὁ Γεράρδος δὲν εἰδίστανε νὰ ἐπαναλάβῃ πρὸς τὸν Ροβέρτον ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀποβάλλῃ τὰς ἐλπίδας του, ἀφοῦ ἡ Σοφία τὸν ἠγάπα, καὶ ὅτι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἄρα νὰ συναινέσετε.

— Οὐδέποτε!

— Εἶπον ἀργὰ ἢ γρήγορα, δὲν εἶπον οὐδέποτε, ὑπέλαβεν ἀπτόχως ὁ Βαλὸν. Μαρκελίνα, ἄφετε νὰ σας ὁμιλήσω ὡς ἐάν ἦμην ἐγγύτατος συγγενῆς σας. Ἀφ' οὗτου σας ἐγνώρισα, οἱ τρόποι σας μοὶ φαίνονται ἀνέκαθεν ἀλλόκοτοι. Ὅτε ἄλλοτε σας ἠγάπησα, ὅτε ἐσκέφθην νὰ σας συζευχθῶ, με ἀνησύχουν τὰ ἀφορώμενα ὑμᾶς. Πόθεν προήρχεσθε; . . . καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια ἐφαίνεσθε ὅτι ἐλατρεύετε τότε, ποῖον ἔχουσι πτέρη;

— Τί σας ἐνδιαφέρει; . . . ἐγὼ δὲν σας ἀνεζήτην. Δὲν ἐζήτην εἰμὴ νὰ ζῶ ἐν ἀφαιρίᾳ.

— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ ποῖον θὰ αἰτιάζεται κανεὶς δι' αὐτὰ ὅλα; Τὴν τύχην μόνον. Διατί ἦσθε τόσο ὠραία; Πταίω ἐγὼ ἂν σας ἠγάπησα; Πταίω ἐγὼ τώρα πάλιν ἂν τὰ τέκνα μας συνητηθήσαν καὶ ἠγαπήθησαν; Ἡ τύχη καὶ πάλιν. Πρέπει νὰ ὑποκύψῃς. Τῶνόντι, Μαρκελίνα, ἡ ἐπιμονὴ μου εἶνε ἄτοπος. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπιδιώκω συμφέροντα ζητῶν νὰ συζευχθῇ ἡ κόρη σας πρὸς τὸν υἱὸν μου; Ὅλαι αἱ μητέρες εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐλογίζοντο εὐτυχεῖς, ὅχι μόνον διὰ τὰ πλοῦτη τοῦ Ροβέρτου, ἀλλὰ διὰ τὴν καλοκάγαθίαν, τὸ γενναίόψυχον καὶ τὸ εἰλικρινὲς τοῦ νέου. Ἐν συντόμῳ, Μαρκελίνα: Θέλετε νὰ καταστήσῃτε τὰ παιδιὰ μας εὐτυχῆ; Θέλετε νὰ τὰ καταστήσῃτε δυστυχῆ; Ἀπαντήσατε.

Ἄν ἤρκει νὰ εἶδεν ὅλον της τὸ αἷμα, μετὰ χαρᾶς θ' ἀπέθνησκεν. Ἀλλὰ πλέον ἢ τὸν θάνατον τῆ ἐζήτην. Τῆ ἔλεγον: Θ' ἀποκαλύψῃς τὸ πραγματικὸν σου ὄνομα, τὸ παρελθὸν σου . . . θὰ μᾶς εἶπῃς τίς ὁ πατὴρ αὐτῶν τῶν παιδιῶν . . . Θὰ ὠνόμαζε λοιπὸν τὸν Βωφόρτ; . . . Καὶ θὰ εὐρίσκετο πάλιν ἐνώπιον τοῦ Βωφόρτ . . . πρὸ τοῦ Δαγκέρ; Τὸ πᾶν ὤφειλε ν' ἀπεκάλυπτε πρὸς τὸν σύζυγόν της; . . . ὅστις ἀγνοῶν τὸ τρομερὸν παρελθὸν ἐτήρει ἐτι δι' αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του ἕχνη τινὰ ἀγάπης;

Ναί, προκειμένου νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν ἐξομολογήσεων τούτων καὶ τοῦ θανάτου, θὰ προετίμα τὸν θάνατον.

Δὲν ἀπῆντα.

— Σὰς ἔλεγον πρὸ μικροῦ, ἐπανέλαβεν ὁ Βαλὸν ὅτι ὅτε, ἄλλοτε, σας ἠγάπων δὲν θὰ ἐζήτην νὰ μάθω τὸ παρελθὸν σας, ἐν ἡ περιπτώσει ἢ θέλετε συναινέσει νὰ καταστήτε σύζυγός μου. Ναί, τὴν ἦτο ἢ πρὸς σας ἀγάπη μου. Διότι περὶ ἐμοῦ καὶ μόνου τότε ἐπρόκειτο. Ἡμῖν ἐλεύθερος νὰ πράξω ὡς ἤθελον. Σήμερον ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ περὶ τοῦ Ροβέρτου. Εἶνε βραβεῖα εὐθύνῃ ὁ γάμος. Ἐρ-

χομαὶ νὰ σας παρακαλέσω νὰ παραχωρήσῃτε τὴν κόρην σας εἰς τὸν υἱὸν μου, ἀλλὰ σας ἐδήλωσα, ταῦτοχρόνως, ὅτι ἐννοῶ νὰ μάθω τὸ μυστήριον τοῦ βίου σας. Ἀρκετὸν χρόνον ὑπῆρξατε ἡ ὠραία τῆς Κολάσεως. Πρόκειται, τώρα, νὰ δώσῃτε πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐκείνους ὅστινες σας ἀγαποῦν. Ἄν ἐπιμένῃτε εἰς τὸ ἐναντίον θὰ κάμῃτε νὰ πιστεύσωμεν, ἐγὼ, τὰ τέκνα σας, ὅτι τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον κρύπτετε εἶνε πολὺ ὑποπτον, ὁ πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸς καὶ ἡ στοργὴ τῶν δὲν θέλουσι μεγαλῶς μειωθῆ; Ἄν ἐξ ἐναντίας δεχθῆτε, ὅσον ἀλγεινὴ καὶ ἂν τυγχάνῃ ἡ ἐκμυστήρευσις σας, δὲν θ' ἀντλήσῃτε παράυτα παρηγορίαν ἐκ τῆς εὐτυχίας τῶν τέκνων σας . . . καὶ ἀκόμη προσέθηκεν ὁ Βαλὸν μετὰ συγκινήσεως, ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ βαθείας φιλίας αὐτοῦ ὅστις σας ὁμιλεῖ.

— Ἐμμαντεύσατε, κύριε Βαλὸν. Ὑπάρχει ἐν τῷ βίῳ μου μυστικόν, καὶ δὲν θέλω νὰ γνωσθῇ! . . .

— Διατί δὲν τὸ ἐκμυστηρεύεσθε εἰς ἐμέ, τὸν φίλον σας;

— Οὔτε εἰς σας οὔτε εἰς κανένα.

— Τὸ μυστικὸν αὐτὸ λοιπὸν ἀφορᾷ τὴν τιμὴν σας; . . .

Ἡ Μαρκελίνα ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν . . . εἶτα τὴν ἀνήγειρεν αἰφνης καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὅχι . . . δὲν θίγει ποσῶς τὴν τιμὴν μου. Δικαιοῦμαι νὰ λέγω ὅτι ἔχω τὸ μέτωπον καθαρὸν.

— Ἀφίνετε τὸ πεδίον ἐλεύθερον εἰς τὰς ὑπονοίας . . . τὰς πλέον παραλόγους . . .

— Ὅλιγον μ' ἐνδιαφέρει.

— Δύναται τις νὰ υποθέτῃ ὅτι ἡ ζωὴ σας βαρύνεται ὑπὸ ὄλων τῶν παραπτωμάτων . . .

— Δύνανται νὰ λέγωσιν ὅτι θέλωσιν, ὑπέλαβεν ἐκείνη ἐξηνητημένη, τὰ πάντα τοῖς εἶνε ἐπιτετραμμένα.

— Καὶ τὰ τέκνα σας, ἐσκέφθητε τί ἄρα εἶνε δυνατόν νὰ σκέπτονται;

Ἐκείνη ἠνερθώθη, φρικωδῶς ὠχρά, καὶ ἀπώθησε τὸν Βαλὸν.

— Μοὶ σπαράσσετε τὴν καρδίαν, εἶπε . . . καὶ εἰς μάτην, πηγαίνετε, δὲν θὰ ὁμιλήσω . . .

Ὁ Βαλὸν τὴν ἠτένισεν ἐπὶ μακρὸν, καὶ τόσο τὴν βλέπει συγκεκλιμένη καὶ ὑποφέρουσαν, ὥστε ἀγνοεῖ ἂν ὅ,τι ἦδη πρὸς αὐτὴν αἰσθάνεται εἶνε ὁργὴ ἢ συμπαθεῖα.

Τῷ νέει νὰ τὴν ἐγκαταλίπη.

Καὶ πηγαινεὶ ἐκείνος πρὸς συναντησὶν τοῦ υἱοῦ του χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσθήσῃ.

Ὅτε ὁ Γεράρδος ἔμαθε—καὶ τοῦτο παράυτα σχεδὸν συνέβη—τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νέας δοκιμῆς τοῦ Βαλὸν καὶ τοῦ υἱοῦ του, εἶπε πρὸς τὴν Μαρκελίναν:

— Δὲν φοβεῖσαι κανὲν δυστύχημα;

— Ὅποιον δυστύχημα;

— Αἱ νεάνιδες ἔχουσι διάπυρον τὴν φαντασίαν. Ἐγκλείουσι τὴν ἐπὶ τὸ παιδικὸν ἐν ἑαυταῖς, καὶ τὸ παιδίον ἀποστρέφεται τὴν ἀδικίαν. Δὲν φοβεῖσαι μὴ ὠθήσῃς τὴν Σοφίαν εἰς ἀπελπιστικὸν τι διαβῆμα;

Ἡ Μαρκελίνα ἐφρικίασε. Δὲν εἶχε σκεφθῆ εἰς τοῦτο.

— Ἐπαγρῦναι λοιπὸν αὐτὴν ἐπιμελῶς,

εἶπεν ὁ Γεράρδος, διότι ἀπὸ τινος τῆς βλέπω πολὺ τεθλιμμένην καὶ νευρικὴν! . . . Διότι σοὶ φαίνεται πρᾶος καὶ ἡσυχος, διότι τηρεῖ πάντοτε ταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, αἰετὸν οὐδὲν ἔχει μεταβαλεῖ ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς της τρόποις, νομίζεις ὅτι δὲν ἐξανίσταται, κατὰ βάθος, μετὰ τὴν σκληρότητα τῆς θελήσεώς σου . . .

— Ὡ! υἱέ μου, πῶς με κρίνεις;

— Μ' ἔμαθες νὰ ἦμαι ἐλεύθερος εἰς τὰς ἐκφράσεις μου, καὶ ἀγνοῶ τῶ ὄντι ὁποῖον ἄλλο ὄνομα νὰ δώσω εἰς ἀποφάσεις σου . . .

— Εἶσαι σκληρὸς πρὸς με, υἱέ μου.

— Διότι σ' εὐρίσκω ἄδικον ὡς πρὸς τὴν Σοφίαν.

— Μὴ κρίνε τὴν μητέρα σου, υἱέ μου.

— Κατέστην ἀνὴρ, καὶ ὀλίγον τι οἰκογενειάρχης. Ὑπὸ τὸν τίτλον τούτον ὁμιλῶ. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν, μητέρα μου, ὅτι πρὸ μικροῦ σοὶ ἔλεγον. Ἐπαγρῦναι τὴν Σοφίαν . . . πρόσχε μὴ ἐπέλθῃ μεγάλη τις συμφορά, ἀνεπανόρθωτος . . . τῆς ὁποίας σὺ θὰ ἦσαι ἡ αἰτία.

— Τί φοβεῖσαι;

— Τὰ πάντα

Καὶ δὲν προσέθηκέ τι πλέον ὁ Γεράρδος πρὸς ἐπεξήγησιν.

Ἡ Μαρκελίνα μάτην προσεπάθει νὰ πλησιάζῃ πρὸς τὴν κόρην της. Ἐκείνη τὴν ἀπέφευγεν. Ἐκλείετο εἰς τὸν μικρὸν της θάλαμον, οὕτινος τὰ παράθυρα, πλαισιούμενα ὑπὸ ἀνθῶν, ἔβλεπον εἰς τὸν Λεῖγγρα. Ἡ μήτηρ της ἔκρουε τὴν θύραν. Ἐκείνη δὲν ἀπῆντα. Τότε ἡ Μαρκελίνα ἀπεσύρετο, βεβαρημένη τὴν καρδίαν.

Πρὸ τοῦ παραθύρου της, ἡ Σοφία, ὠχρά, με τοὺς ὀφθαλμούς ἠρεθισμένους, διήρχετο ὠρας ὀλοκλήρους ἀτενίζουσα ἀορίστως τὸ ὕδωρ, τὸ βαθὺ καὶ μυστηριώδες.

Τί ἐρέμβυζε;

Ποῖαι ἀπελπιστικαὶ σκέψεις διέβαινον τοῦ πνεύματός της;

Ἡ Μαρκελίνα σχεδὸν δὲν τὴν ἔβλεπε πλέον. — εἰμὴ κατὰ τὰς ὠρας τοῦ φαγητοῦ. Καὶ ἐτυφλωττεν ὄντως μὴ βλέπουσα ὅτι δεινὸν τι προεμήνυεν ἡ θεὰ τῆς νεανίδος.

Καὶ τὸ δεινὸν αὐτὸ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ σκεφθῇ.

— Θεέ μου! μὴ τῆ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα τοῦ ν' ἀποθάνῃ; . . .

Ναί, ἰδέαι αὐτοκτονίας τῆ ἐπήρχοντο εἰς τὸ ἀπεγορητευμένον της λογικόν.

Ἀφοῦ ἡ μήτηρ της ἀπεποιεῖτο τὴν εὐτυχίαν της καὶ ἀφοῦ ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐμμαντεύε τοὺς λόγους τῆς ἀνεξηγήτου ἀποποιήσεώς της, θ' ἀπέθνησκεν, ἡ αὐτοκτονία θὰ τὰ ἐπεσφράγιζεν ὅλα.

Δις ἤδη, τῆς Μαρκελίνας ἀναγκασθείσης ν' ἀπουσιάσῃ, καὶ τοῦ Γεράρδου εὐρίσκομένου ἔξω τοῦ Κρείλ, εἰς ἀσθενεῖς, δὲν εἶχεν ἐπανεῦρει τὴν Σοφίαν ἐπιστρέφουσα οἴκῳ.

Τὴν δευτέραν φορὰν πανταχοῦ τὴν εἶχεν ἀναζητήσῃ. Εἶτα ἡ ἰδέα—ἡ φρικώδης σκέψις τῆ ἐπῆλθεν ὅτι ἡ Σοφία δυνατόν νὰ περιεργάζετο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπέθανεν ἀπὸ τοῦδε ἴσως!

Προσέδραμεν ἐκεῖ.

Ἡ Σοφία ἐκάθητο ἐγγύτατα τῆς ἀκτῆς, καὶ τόσο βεβυθισμένη εἰς τοὺς ρεμβασμούς

της ἦτο ὥστε δὲν ἤκουσε τὴν μητέρα της, κεκρυμμένην ὀπισθεν τῶν δένδρων, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

Ἦτο ἑσπέρα. Τὸ μέρος ἦτο ἔρημον. Ὁ ἥλιος εἶδε καὶ ἤδη τὸ δάσος μακρόθεν διακρίνετο ἀσαφῶς ὡς παμμέγεθες βαθύχρουσιν παραπέτασμα.

Αἴφνης ἡ Σοφία ἐγείρεται, φέρε βραδέως τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἀπομένει πρὸς στιγμὴν ὀρθία, εἶτα κάμνει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ροβέρτε, εἶπεν, ἀγκυπητέ μου Ροβέρτε!...

Καὶ ὄρμησεν, ἀλλ' ἡ μήτηρ της τὴν προέλαβε καὶ εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Μαρκελίνας προσέπεσεν, ἡ δὲ μήτηρ της τὴν θλίβει πάσαις δυναμῶσιν ἐκ φόβου μὴ διαφυγῇ.

Ἡ Σοφία τὴν ἀπωθεῖ, τὴν κτυπᾷ μάλιστα εἰς τοὺς βραχίονας.

Εἶνε ὄντως παράφρων, κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν.

— Ὅχι, ὄχι, φύγε, φύγε!

— Ταλαίπωρος, ταλαίπωρος, τί ἤθελες νὰ κάμης;

— Θελω ν' ἀποθάνω... Ἄφες με... Θελω ν' ἀποθάνω...

— Σοφία, Σοφία, σὲ ἰκετεύω!.. Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπόν;... Δὲν μ' ἀγαπᾷς λοιπόν πλέον;

— Ὅχι, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον... καὶ δι' αὐτὸ θέλω ν' ἀποθάνω.

— Πτωχὸν παιδίον, σύνελθε εἰς τὸ λογικόν σου.

Ἡ Σοφία ἐξηκολούθει ἀγωνιζομένη ἵνα διαφυγῇ τῆς μητρὸς της. Ἡ ὀργή, ἡ ἀπελπισία ἐδιπλασίαζον τὰς δυνάμεις της. Καὶ ἡ Μαρκελίνα, ἐκλελυμένη ἐκ τοῦ τρόμου, σχεδὸν δὲν τὴν συνεκράτει πλέον.

Ἡ Σοφία τὸ ἐβλεπε, κατέβαλλε δυνάμεις διπλασίας.

Ἐγέλα νευρικῶς, ἐνῶ ἀπώθει τὴν μητέρα της.

— Ἄ! ἄ! ἔλεγεν... εἶμαι ἰσχυροτέρα, ἄφες με, καὶ θ' ἀποθάνω, καὶ τίποτε πλέον δὲν θὰ σκέπτομαι... Καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας σου... Καὶ ἐφ' ὅσον ζῆς θὰ σὲ τύπτῃ ἡ συνείδησίς... Ἄ! ἄ! ἄφες με λοιπόν!..

Ἡ Μαρκελίνα ἐξηγριωμένη, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς διασταλμένους, δὲν τὴν ἐκράτει πλέον εἰμὴ ἐκ μιᾶς χειρὸς, καὶ ἤσθανετο κατὰ μικρὸν τὴν χεῖρα αὐτὴν διολισθαίνουσαν, ἐκ τῶν ἐπανειλημμένων ἀντιστάσεων τῆς νέας, ἧτις ἐγέλα πάντοτε.

Ἦδη ἦτο ἡμικεκλιμένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς.

— Τέκνον μου, τέκνον μου, εἶμαι ἡ μήτηρ σου, σὲ ἰκετεύω... βοήθειαν, βοήθειαν, ἐκραύγασεν ἔμπλεως φρίκης.

— Ἄφες με λοιπόν, ἀφοῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷς!

— Σὲ ἀγαπῶ, θὰ σοὶ δώσω τὸν Ροβέρτον, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Ὑγίαινε, ὑγίαινε, μῆτέρ μου...

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ χεῖρ της ἀπεσπάσθη τῶν ἰδικῶν της.

Ἡ Σοφία ἐκλονήθη, κατέπεσεν, ἀνηγέρθη, εἶτα δι' ἐνὸς ἀλματός ὄρμησε πρὸς τὴν ἀκτὴν.

— Βοήθειαν, ἡ κόρη μου πνίγεται! κραυγάζει ἡ Μαρκελίνα.

Καὶ κυλιέται λιπόθυμος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς,

ἐγγὺς τοῦ ὕδατος ὥστε μίαν ἔτι κίνησιν ἤρκει νὰ κάμῃ καὶ θὰ παρηκολούθει τὴν κόρην της.

Ἄλλ' ἄνθρωπός τις ὄρμηξ πρὸς αὐτήν.

Εἶνε ὁ Γεράρδος. Ἐπιστρέψας, ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην. Ἐμάντευσε τὰ πάντα, προσέδραμεν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ τὰ πάντα εἶδε.

Ρίπτεται εἰς τὸν Λεῖγνηρα, κολυμβᾷ καὶ ἐπαναφέρει τὴν Σοφίαν, ἡμίθανῆ, μὴ κινουμένην μὴδὲ ἀναπνεύουσαν πλέον.

Τὴν μεταφέρει εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ Μαρκελίνα, συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν, τὸν ἀκολουθεῖ κλονουμένη.

Δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τί συνέβη.

Αἱ ἰδέαι εἶνε ἀκόμη συγκεχυμένα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ της.

Καὶ προστρέχων, καὶ ἀποκομίζων τὸ πολυτιμὸν του φορτίον, ὁ Γεράρδος, ἀπελπισ, ἐπαναλαμβάνει:

— Βλέπεις, μῆτερ, βλέπεις, σοὶ τὸ εἶχον εἶπει... τὴν συμφορὰν σοὶ τὴν προήγγελλον...

Ἔφειλες νὰ προσεῖχες...

Ἐκεῖνη ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν. Δὲν ἀπαντᾷ. Ἰδικόν της εἶνε τὸ σφάλμα. Ἐνδομύχως μέμφεται ἑαυτήν.

Ἄλλὰ τετέλεσται. Ἠττήθη. Δὲν θ' ἀντιστῆ πλέον. Ἀφοῦ τὸ μυστικόν της μικροῦ δεῖν ἐφόνευε τὴν κόρην της, ἀποφασίζει νὰ μὴ τὸ τηρήσῃ ἐπιπλέον. Ἄλλ' ὅποια βάσανος! Ὅποια ἀγωνία!

Ὁ Γεράρδος ἐπιμελεῖται τὴν ἀδελφὴν του, τὴν κάμνει καὶ συνέρχεται εἰς ἑαυτήν. Εὐτυχῶς δὲν ἔμεινε πολὺ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὥστε νὰ τῇ ἐπέλθῃ πλήρης ἡ ἀσφυξία. Ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀναπνεύει. Ἐσώθη.

Καί, ὅτε συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν, εὐρίσκει παρὰ τοὺς πόδας της τὴν Μαρκελίναν ἧτις χύνει θερμὰ δάκρυα, καὶ τὸν Γεράρδον ὅστις μειδιᾷ, θλίβων αὐτὴ τὰς χεῖρας.

— Κόρη μου, ψιθυρίζει ἡ Μαρκελίνα, πτωχὴ καὶ προσφιλὴς μου κόρη!

— Συγγνώμην, μῆτέρ μου, συγγνώμην!

— ὦ! φιλάτη κόρη, ἐγὼ ἀπ' ἐναντίας πρέπει νὰ σοὶ ζητῶ συγγνώμην.

Ἡ κόρη της τῇ τείνει τὰς χεῖρας. Περιπύσσονται ἀλλήλας κλαίουσαι.

— Ἐτελείωσε, μὴ ἀπελπίζου πλέον. Ἀγαπᾷς τὸν Ροβέρτον, ὁ Ροβέρτος σὲ ἀγαπᾷ. Ἐὰν τὸν συζητήσῃς, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— ὦ! μῆτέρ μου, πόσον καλὴ εἶσαι, εἶπε κρύπτουσα τὴν εὐεῖδῃ της κεφαλὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Μαρκελίνας.

Ἡ Μαρκελίνα στεναρίζει.

Προαίσθημά τι τὴν κυριεῖει. Τὰ πάντα δὲν ἐτελείωσαν, ἐν τῷ πλήρει ἀγωνιῶν βίῳ της. Τὸ γνωρίζει, διότι ἐπέστη ἡ τρομεροτέρα τοῦ βίου της στιγμὴ! Ἄλλὰ δὲν φοβεῖται πλέον δι' ἑαυτὴν τὸ μέλλον, πλην μόνον διὰ τὴν κόρην της.

Καὶ ἡ καρδία της πιέζεται, πιέζεται, ὡς ἐπὶ ἐπιχειμένη συμφορᾷ.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Β*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁσάκις δὲν τοὺς συνήντων περιφερομένους ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἢ εἰς τὰ πέριξ, ὁτὲ μὲν ἐπίππους ἄλλοτε δὲ ἐν ἀμάξῃ, — οἱ ἵπποι καὶ τὰ ὄχηματα ἀνήκον, ἐνοεῖται, εἰς τὸν Δερῶδην, — ἠδύνατό τις, χωρὶς ποσῶς νὰ λανθασθῇ, ν' ἀποφαίνεται ὅτι εὐρίσκοντο ἀμφοτέρω ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Δερῶδῃ χρησπαίζοντες.

Ἦτο περίεργος, ἡ οἰκία αὐτή, καὶ κανεὶς ἄλλος ἀξιοματικὸς, οὔτε ἀπὸ τοὺς στρατηγούς, οὔτε ἀπὸ τοὺς συνταγματάρχας, εἶχε παρομοίαν ἐν Φεγιάδῃ.

Μὴ εὐρὼν ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως τὸ εὐρύχωρον διαμερίσμα τὸ ὁποῖον ἐζήτει, ὁ Δερῶδης ἀπεφάσισε νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν τῷ προαστείῳ εὐμορφον οἰκημα, μὲ κήπον καὶ παραρτήματα, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκτῆς ὑπερόγκου τιμῆς εἰς τὴν ἐνοικιάζετο ἔμενον ἀπὸ ἐτῶν κλειστόν.

Ἄλλὰ τί ἐσήμαινε τὸ ὑπέρογκον τοῦ ἐνοικίου διὰ τὸν Δερῶδην; Συχνότατα μάλιστα αὐτὸς ἐπεζήτει ἀντικειμένον τι δι' αὐτὸ τὸ ὑπέρογκον τὴν ἀξίας του.

Ἐκάλεσε πάραυτα ἐπιπλοπώλας, καί, ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἡ οἰκία του διεσκευάσθη μετὰ πολυτελείας ἀγνώστου ἐν Φεγιάδῃ ὄχι μόνον παρὰ τῷ κύκλῳ τῶν ἀξιοματικῶν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς πλουσίοις τοῦ τόπου· μία αἰθουσα διεσκευάσθη κατ' ἀνατολικὸν ρυθμόν, ἐπιστραβεῖσα ὀλόκληρος διὰ τὰ πητων τῆς Ἀνατολῆς, ἑτέρα αἰθουσα ὑπλασίας ἐφωδιάσθη διὰ πλουσίας συλλογῆς παντοειδῶν ὄπλων· εἰς τὰ ἀμαξοστάσια, τρία ὄχηματα· εἰς τοὺς σταύλους, τέσσαρες ἵπποι.

Ἡ πολυτέλεια αὐτὴ ἡ ἀπομακρύνασα τοὺς συναδέλφους του, ἐπτοημένους ἐκ βίου τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο αὐτοὶ ν' ἀκολουθῶσιν, εἶχεν ἐξ ἐναντίας προσελκύσει τὸν Δραπιέ, ἦτον συντηρητικὸν καὶ πρακτικώτερον ἐκείνων.

Τὰ κιβώτια ἦσαν πάντοτε πλήρη σιγῶν τῆς Ἀθάνας, αἱ ἀποθήκαι ἦσαν ἐφωδιασμένα μετὰ ποτὰ παντός τόπου· οἱ ἵπποι ἦσαν ἐξαιρετοὶ καὶ, τὸ πάντων οὐσιωδέστερον διὰ τὸν Δραπιέ, ὁ Δερῶδης ἦτο πάντοτε διαθεθεμένος νὰ παίξῃ χαρτὰ καὶ νὰ χάνῃ μετὰ τὸ εὐθυμον ὕψος τῶν παιζόντων πρὸς διασκέδασιν καὶ ὄχι διὰ κέρδος.

Λεῖπὸν, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Δραπιέ, αὐτὸς ἐπαίξε χάριν τῶν ἀναγκῶν του καὶ ὄχι διὰ τὴν διασκέδασιν καὶ τὰς συγινήσεις τὰς ὁποίας παρέχει τὸ παιγνίδιον.

Αἱ ἐκ τῆς ἀνεχρείας συγινήσεις ἦσαν δι' αὐτὸν ἐπαρκεῖς. Ὅτε, μετὰ τὸν γάμον του, ἤρχισε νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰς 18 ἢ τὰς 20 ἑκάστου μηνὸς χωρὶς λεπτόν, παλαιῶν ἐξ ἄλλου πρὸς τοὺς πανταχόθεν περιστοιχοῦντας αὐτὸν πιστωτάς, ἐδέχθη νὰ ζητήσῃ τρό-

πον δι' οὐ νὰ πορίζηται τὰ ὀλίγα πεντόφραγκα τ' ἀπαιτούμενα πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας διὰ τὰς 10 ἢ 12 ἐπιλοίπους ἡμέρας. Μόνον πρὸς τοῦτο καταφύγιον εὔρε τὸ χαρτοπαίγιον. Διὰ τὴν νὰ μὴ ἠννοεῖτο ὑπὸ τῆς τύχης ; Τόσοι ἄλλοι ἠννοοῦντο ὑπ' αὐτῆς χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζωσιν. Ἐπαιξε. Κατ' ἀρχὰς μεταξὺ συναδέλφων, ἀλλ' ὀλίγους εὗρισκε τοιοῦτους προθύμους νὰ διακυβεύωσιν εἰς τὸ παίγιόν τὰ χρήματά των. Εἶτα κατέφυγεν εἰς τοὺς ἐμπαθεῖς πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον πολίτας, τοὺς διακυβεύοντας τι πλεόν τοῦ ποτοῦ ἢ τοῦ καφέ των.

Αὐτὸς δὲν ἐπαιξε διὰ τὸν καφὲν ἢ τὸν ζύθον του, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐπιούσιον ἐχυτοῦ τε καὶ τῆς γυναικὸς του. Καὶ μετὰ τὴν προσοχῆς καὶ συνέσεως ἐπαιξεν, ὥστε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκερδίξεν.

Ἐν τέλει, ἡ προσοχή του καὶ ἡ σύνεσις αὐτὴ ἀπέληξαν εἰς τὸ νὰ ποτήσωσι τοὺς ἀστούς. «Πολὺ συχνὰ κερδίξει ὁ ὑπολογαγὸς Δραπιέ...» Τὸν ἐπεσκόπουσαν καὶ ἐκεῖνος μετ' αἰσθήματος ταπεινώσεως ἔβλεπεν ὅτι τὸν ὑποπεύοντο ὡς χαρτοκλέπτην.

Ἄλλ' ἐντίμως πάντοτε παίζων, οὐδέποτε παρέσθεν ἀφορμὴν ὅπως φανερώσῃ τῷ ἀποδοθῆ τοιοῦτός τις τίτλος, εἶχον ὅμως ἀπομακρυνθῆ αὐτοῦ : «Πολὺ τυχερός.»

Εἰς τοιοῦτο σημεῖον εὗρισκοντο τὰ πράγματα ὅτε ὁ Δερὸδης ἀφίκετο εἰς Φεγιαδὴν, καὶ ὁ Δραπιέ ὅστις οὐδένα πλεόν εὗρισκε συμπαίκτηρα, ὅσον ἀσήμαντα καὶ ἂν ἦσαν τὰ διακυβεύόμενα ποσά, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θύματος.

Ὁ Δερὸδης πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ φανατικὸς φίλος τοῦ παίγιον. Ἄλλ' ἐν ἀρχῇ διάγῳ, μὴ καταγινόμενος πρὸς μὀρρωσιν του ἀρτιωτέρων ἐν τῷ σταδίῳ του, τὸ ὅποιον ἀπετροπιάζετο, εἶχε πολλὰς ὥρας διαθέσιμους ἀφοῦ κατέτριβε μικρὸν τι διάστημα χρόνου εἰς τὴν ὄπλασιαν καὶ τὴν ἵππασιν, ἀφοῦ ἀπηρῶδα καπνίζων.

Τὰς ὥρας αὐτὰς ἐκαρδόκει ὁ Δραπιέ, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητῆ νὰ ἐπισπεύδῃ τὴν ἐπέλευσιν των.

Ὅτε ὁ Δερὸδης ἔλεγε, τανύων τοὺς βραχιόνας, «τί τόπος, ἀγαπητέ μου, τί ἀναθεματισμένος τόπος !» προσήγγιζεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἐμελλε νὰ προτείνῃ «νὰ τ' ἀνακατεύσουν ἕνα χεράκι». Ὁ Δραπιέ δὲν ἐδέχετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

— Τί φοβερός χαρτοπαίκτης ὅπου εἴσθε, ἀπῆντα μὲ ὕφος ἀδιάφορον.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι, ἀλλὰ πρέπει νὰ σκοτώσῃ κανεὶς τὴν ὥρα του. Ἐχετε τίποτε καλλίτερον νὰ μοὶ προτείνητε ;

Ὁ Δραπιέ ἀνεζήτη, καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ οὐδὲν εὗρισκεν, ἢ ὅ,τι εὗρισκε τόσον ἦτο κοπιαστικὸν καὶ πληκτικὸν, ὥστε ἦτο ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι ἡ πρότασις του θ' ἀπερρίπτετο.

Τότε, ὁ Δραπιέ, ἔστεργε «νὰ τ' ἀνακατεύσουν» ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον, ἐὰν ὁ Δερὸδης ἔχανε, νὰ μὴ δυσηρεστεῖτο.

— Τὸ ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι μὲ τὴν νωχελειαν μὲ τὴν ὁποίαν παίζεις, ὀλίγη ὑπάρχει ἐλπίς διὰ νὰ κερδίσης; παίζε προσεκτικώτερον.

— Βαρύνουμαι.

— Τότε μὴ παίξης ποσῶς.

— Τί ἄλλο λοιπὸν νὰ κάμωμεν ;

— Ὅλα σὲ πλήττουν...

— Ὅχι ὅλα· ὅ,τι μόνον ἔχω ἢ ὅ,τι κάμνω· ὅ,τι δὲν ἔχω ἢ ὅ,τι δὲν κάμνω, δὲν μὲ πλήττει.

Ἴνα ὁδηγήσῃ τὸν Δερὸδην εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, ὁ Δραπιέ μετεχειρίσθη ἦν καὶ διὰ τὸ παίγιόν τὴν μέθοδον.

Ὅτε ὁ Δερὸδης τῷ εἶχεν εἶπει :

— Τί ἄλλο λοιπὸν νὰ κάμωμεν :

Ἐκεῖνος ἀπήντησε :

— Δὲν πηγαίνουμαι εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ ;

— Ἄ ! μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι. Ἄρκετὰ ἐκεῖ θὰ εἶχετε πλήξει.

— Ποσῶς· διεσκεδάσαμεν ἀπ' ἐναντίας ἐξαιρέτα καὶ ἐλυπηθῆν διότι δὲν ἤλθετε.

Ὁ Δραπιέ τόσον ἐπιτηδεῖως ἀφηγήθη τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐκεῖ διεσκεδάσαν, ὥστε ὁ Δερὸδης ἀφέθη νὰ παρασυσθῆ.

— Ὅπωςδὴποτε, δὲν θὰ πλήξωμεν περισσότερο παρ' ὅσον ἐδῶ.

Ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῆ διότι ἔλειψε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν.

Εἶπεν ὅτι συνέπεσε νὰ ἔχῃ τότε ἡμικρανίαν, καὶ ὅσαςκις προσεβάλλετο ὑπ' αὐτῆς, τὸ μόνον τὸ ὅποιον τὸν ἀνεκούφιζεν ὀλίγον, ἦτο ταχύς περίπατος ἐφ' ἀμάξης.

Ἡ Ἄννετα ἥτις ἔλαβεν ὑπὸ σβαρὰν ἔποψιν τὰ λεγόμενά του αὐτὰ, κατεβίβηθη. Δὲν ἠδυνήθη τότε νὰ ἔλθῃ· ἄρα, θὰ ἐπανήχετο.

Εὐθὺς ὡς εἶδε τὸν τρόπον καθ' ὃν εἶχον τοποθετήσῃ τὸ λῶν τευνίς, ἔκαμε μορφασμόν. Ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς χλόης, αὐτὸ δὲν ἦτο ποσῶς ὀρθόν.

Ἐν τούτοις συνήνεσε νὰ παίξῃ.

Προσέλαβε μετ' αὐτοῦ τὴν Ἄννεταν, καὶ ἡ Ἰουλιανὴ ἔλαβε τὸν Βονέ. Οἱ λοιποὶ ἐβέβηρον μετὰ προσοχῆς.

Κολακευθεὶς ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπηγγέλλετο τὸν διδάσκαλον, πρὸ τῶν ὁμμάτων ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένων, ὁ Δερὸδης ἦτο πλήρης αἰμύλου φιλοφροσύνης διὰ τοὺς μαθητάς του.

Ἄν οἱ στρατιῶται του τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο ὡς σκύλους τὸν ἔβλεπον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζον.

Πλήρης κολακευτικῶν ἐκφράσεων ἦτο ἐπίσης καὶ εἰς τὰ ἐδέσματα, περὶ τῶν ὁποίων ἀπεράνη ὅτι ἦσαν ἐξαιρέτα.

— Βλέπεις, ἀνέκραξεν ἡ Ἄννετα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν κεκλημένων καὶ ἀφοῦ ἀπέμεινε μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς μόνῃ, βλέπεις !

Σ'

Αἱ διὰ τὸ λῶν-τευνίς καὶ τὸ κροκέ συναιθροῖσαις ἐξηκολούθουν χωρὶς οὐδὲ ἀπαξ πλεόν ν' ἀπουσίασῃ τις τῶν συνήθων κεκλημένων, μηδ' αὐτοῦ τοῦ Δερὸδης ἐξαιρουμένου.

Ὅσον καὶ ἂν ἦνέ τις διατεθειμένος ν' ἀφεθῆ εἰς τὴν πλήξιν ἦν παρέχει ἡ μονοτονία τοῦ ἐπαρχιακοῦ βίου, ὑπάρχουσι πάντοτε εἰς τὰς μικρὰς πόλεις πρόσωπά τινα, τὰ ὁποῖα μὴ ἀρκοῦμεθα εἰς τὸ νὰ τρώγωσι, νὰ κοιμῶνται καὶ νὰ θησαυρίζωσιν, ἀγαπῶσι

νὰ διασκεδάζωσι καὶ εὐτυχεῖς λογιζοῦσιν ἐαυτοὺς ὅσαςκις εὗρισκουν οἰκίαν ἀνοικτὴν ἐν ἣ νὰ ὑπάρχῃ εὐθυμία, κίνησις, νεότης.

Τὴν οἰκίαν αὐτὴν, ἡ κυρία Βοσμωρῶ τοῖς τὴν παρείχε καὶ ἐκεῖνοι ἐπωφελοῦντο τοῦ πράγματός.

Ἄνευ αὐτῆς καὶ ἰδίως τῶν θυγατέρων τῆς, ποῦ θὰ συνθηροῖζοντο ; Εἰς τῆς στρατηγού ; Ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος ἦσαν πολὺ γέροντες, καὶ τὸ γῆρας τρέπει τοὺς νέους εἰς φυγὴν. Εἰς τῆς ἐπαρχου ; Ἄλλ' ἐκεῖ ἐστενωχωροῦντο ἐκ τῶν μεγάλων αἰθουσῶν τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἐπαρχείου καὶ τῆς πολυτελεστάτης ἐπιπλώσεώς των, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πενιχρὸν τῆς ὑποδοχῆς ἢς ἐτύγγαλον παρὰ τῶν κατοικούντων αὐτάς.

— Κρυώνετε, ἔλεγεν ἡ κυρία ἐπαρχου, ὅτε τὸν χειμῶνα τὴν ἐπισκέπτοντο καὶ τὴν ἔβλεπον συνεπτυγμένην παρὰ τὴν ἐστίαν, οἰκκίον ἔχετε, καὶ ἐγὼ κρυώνω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, διὰ νὰ θερμάνῃ κανεὶς ὀλίγον αὐτὴν τὴν αἴθουσαν χρειάζονται εἴκοσι τοῦλάχιστον φράγκα τὴν ἡμέραν.

Εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ ἢ μάλλον εἰς τῆς Ἰουλιανῆς, δὲν ἐσκέπτοντο ποσῶς εἰς οἰκονομίας. Τὸν χειμῶνα, ἦτο ἐκεῖ θερμότης· τὸ θέρος, δρόσος. Ἐκ τῶν προτέρων δὲ οἱ κεκλημένοι ἦσαν πάντοτε βέβαιοι ὅτι θὰ εὗρισκον ἐκεῖ εὐάρεστον τινα ἐκπληξιν.

Ἐπαρκεῖς, καὶ πλεόν ἢ ἐπαρκεῖς διὰ τοὺς ἀργούς τῆς πόλεως, αἱ διασκεδάσεις ἀς παρείχον εἰς τοὺς κεκλημένους των ἡ Ἄννετα καὶ ἡ Ἰουλιανὴ δὲν θὰ ἤρουν ἴσως ἕνα διαρκῶς συγκαταῖσι καὶ τοὺς νεαροὺς ἀξιωματικούς, ἐὰν οὗτοι δὲν εἶχον λόγους ἰδιαιτέρους ἕνα ἔρχονται εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ, πάντοτε ὅσαςκις τοῖς παρουσιαζέτο ἡ εὐκαιρία.

Ὁ Σολέ, ὁ Βεζίν καὶ ὁ Καρρελέ ἤρχοντο διότι ἠσθάνοντο τέρψιν εὗρισκόμενοι πλησίον τῶν δύο ἐκείνων νεανίδων.

Ὅχι ὅτι ἠγάπων αὐτάς ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν, ὁ Σολέ διότι ἡ δειλία του ἐνώπιον γυναικῶν δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐλπίζῃ τι, ὁ Βεζίν καὶ ὁ Καρρελέ διότι δὲν ἦσαν εἰς ἡλικίαν ὅπως σκέπτονται περὶ γαμου, ἀλλ' ἐτέρποντο εὗρισκοντες ἐκεῖ πρόσωπα νεκρὰ ὡς καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ἐτέρποντο εὗρισκοντες τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν, ἀτμόσφαιραν ἐν συντόμῳ πλεόν γελόεσαν καὶ πλεόν φαιδρᾶν, διαθέτουσαν εὐάρεστος τὰ πνεύματά των.

Ὅπως οἱ συναδελφοὶ του, καὶ μὲ διαθέσεις ἀναλόγους πρὸς τὰς ἰδικὰς των, εἶχε καὶ ὁ Βονέ ἀρχίσει νὰ συχναζῇ εἰς τῆς κυρίας Βοσμωρῶ.

Μὲ βίον ὅποιος ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ὁ ἰδικός του, ἄνευ κοινωνικῶν σχέσεων, κατεβίβηθη ἐκ τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ τοῦ οἴκου.

Πόσον διέφερον τῶν τραπέζων τοῦ συσσιτίου τὰ λαμπρὰ καὶ κρυφὰ ἐκεῖνα σκευῆ, τὰ λαμπρὰ ἐδέσματα, οἱ ἐξαιρέτοι οἶνοι ! Πόσον ἡ χάρις καὶ τὸ ἀξιαγάπητον μειδιᾶμα τῶν προθύμων πάντοτε ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ των νεαρῶν θεραπειαινίδων διέφερον τῆς νωχελείας καὶ τῆς ρυπαρότητος τῶν θεραπόντων καὶ θεραπεινῶν τοῦ στρατῶνος οἵτινες μετὰ βίας ἀπῆντων ὅτε τοὺς ἐκάλει τις ! Πόσον ὠραῖον νὰ εἶχέ τις τοιαύτην οἰκίαν

καὶ νὰ ἤγε βίον παρόμοιον ! Δίκαιον εἶχεν ὁ Δερὸδός λέγων ὅτι τὸ συσσίτιον τῷ ἐνεβαλλεν ἰδέας περὶ γάμου.

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἐσπέρας εἶχε συλλαβεὶ συμπάθειαν πρὸς τὴν κυρίαν Ἀμιλῶ καὶ ταχέως ἡ συμπάθεια αὕτη εἶχε μετατραπῆ εἰς αἰσθημα τρυφερᾶς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν γραίαν αὐτὴν τὴν ὅποιαν οὔτε τὸ γῆρας οὔτε ἡ ἀδυναμία εἶχον ἐκτραχύνει, ἥτις οὐδέποτε ἐμμεμφισκεῖ καὶ δὲν ἐφρόντιζεν εἰμὴ πῶς νὰ καθίσταται εὐάρεστος, καλοκάγαθος πρὸς ὅλους μειδιῶσα. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ Ἰουλιανὴ δὲν ἦτο πλησίον τῆς μάμμης τῆς, ἔλαβεν ἐκεῖνος τὸ σημειωματάριόν τῆς καὶ τῇ ἔγραψεν ὅ,τι εἶχε νὰ τῇ εἴπῃ. Ἐκτοτε, συνδιελέγοντο ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως ἄλλου, καὶ ἡ κυρία Ἀμιλῶ ὑπερέβαινε διὰ τοῦτο.

— Τί εὐμορφα γράφει ὁ κύριος Βονέ, ἔλεγε πρὸς ὅλους, καὶ πόσον σύντομα ἐκφράζεται εἰς ὅλα του.

Ὅπως οἱ συνάδελφοί του, καὶ χωρὶς ἡ ἐλαχίστη περὶ γάμου ἰδέα νὰ τῷ ἐπέλθῃ, ὁ Βονέ εἶχεν αἰσθανθῆ ἄκραν εὐχαρίστησιν ἐν τῇ συντροφίᾳ τῶν δύο νεανίδων, ἐν τῇ τερπνῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἥτις ἐκεῖ τὸν περιέβαλλεν.

Ἐν τούτοις, ἡ κυανόλευκος ἐνδουμασία τῆς Ἀννέτας εἶχε διαταράξει τὰ μέχρι τοῦδε ἡρεμοῦντα αἰσθηματά του.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ διασκεδάσεως πρᾶν τινὸν οικογενεῖα, περὶ συμπαθείας πρὸς μίαν γραίαν, περὶ τοῦ θελητήρου δύο νεανίδων. Ἡ ἀμφίεσις ἐκείνη τῷ ἐπῆνεγκε κτύπημα, τὸ ὅποιον τὸν εἶχεν ἀναστατώσει. Ἐπὶ τῷ προσκλητικῷ ἐκείνῳ ὄραματι, ἡσθάνθη τι, πρὸς τὸ ὅποιον οὐδεμίαν εἶχον σχέσιν ἡ θέλῃσις καὶ ἡ σκέψις.

— Τὴν ὠραίαν κόρην !

Ἀκουσίως του, μεθ' ὅλα ὅσα τῷ εἶπεν ἡ κυρία Δραπιέ, τὴν ὠνειροπόλησε πῆν ὠραίαν κόρην ἢ τριακοντούτης καὶ ἐκείνη εἰκοσαεῖς μόλις καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του διέβαινε συνεχῶς ἡ εἰκὼν ἐκείνης ὁμοίως πρὸς αἰθιρίον τι ὄραμα.

Ἡγάπα ἄρα πράγματι τὴν ὠραίαν αὐτὴν κόρην !

Ἐπῆλθε δι' αὐτὸν στιγμή ἄκρας συγκινησεως καὶ πηδῆσας ἀπὸ τῆς κλίνης του, ὅπου ἄλλως δὲν τὸν εἶχε καταλάβει ποσῶς ὕπνος, ἐπορεύθη ὅπως ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον οἱ κρόταφοί του ἐπάλλοντο, αἱ ἰδέαι ἐστροβιλιζόντο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του, ἐπύρεσεν, ἤτολιαντεταραγμένος, ἠδύναται νὰ σκεφθῆτι.

Ἐξήμερωνεν, οἱ κερυδαλοὶ πέραν ἤρχιζον ἐν τῇ πεδιάδι τὰ ἐωθινὰ των ἄσματα, καὶ πλησίον αὐτοῦ ὑπὸ τὸ φύλλωμα δενδρυλλίου ὑπολαῖς ἀνέμελπεν ἐκ διαλειμμάτων τὸ γλυκὺ καὶ μελαγχολικὸν τῆς ἄσματος.

Νέφη μελανὰ, προμηνύοντα καταιγίδα, διέτρεχον τὸ στερέωμα ἐκ δυσμῶν προερχόμενα καὶ ἐλευκάζον τὰ ὄραμα καὶ τοὺς ἀγρούς ἐφ' ὧν διωλιθθαιεν ἡ λάμψις τῆς ἡύσης.

Οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ἀνὰ τὴν πεδιάδα καὶ ἐν τῇ πόλει εἰμὴ τὰ ἄσματα τῶν πτηνῶν, οὔτε κρότοι ἀμαξίων, οὔτε βελασματα ζῶων, τὰ πάντα ὕπνωτον ἔτι.

Ὁ ἀήρ ὁ ἀναρριπίσας τὸ μέτωπον τοῦ Βονέ τὸν ἀνεκούφισεν ὀλίγον.

Τὸ κυανόλευκον ὄραμα, τὸ ὅποιον τόσον

τὸν εἶχε κυριεύσει διὰ τῆς παρουσίας του ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς κλίνης, ἐξέπνευσε καὶ διελύθη πρὸ τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας.

Ἐν τῇ σιγῇ αὐτῇ καὶ τῇ γαλήνῃ ἠδυνήθη νὰ διερευνησῆ τὰ αἰσθηματά του.

Ὅσακις ἡ κυρία Δραπιέ, ὁσακις οἱ συνάδελφοί του τῷ εἶχον κάμει λόγον περὶ Ἰουλιανῆς καὶ Ἀννέτας, εἶχε πάντοτε ἀπαντήσῃ γελῶν διὰ φράσεων ὀλιγοπτολαίων. Πρὸς τί νὰ εἶδεν ἀπαντήσεις ἐσκεμμένας ; Αὐτὰ ἦσαν ἀπλαῖ ἀστειολογία.

Ὅχι, ἀστεϊσμός ἐν τούτοις, ἀλλὰ συγκινησις ἦτο ὅ,τι ἡσθάνθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς κυανῆς ἐκείνης ἐσθῆτος, ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῶν ροδίνων καὶ ἀπαλῶν ἐκείνων χειρῶν, αἵτινες τῷ κατέθελξαν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του.

Καλῇ τῇ πίστει εἶχε τῶντι ἀπαντήσῃ πάντοτε ὅτι δὲν ἐσκέπτετο περὶ γάμου ὁσακις τῷ ἀνέφερον περὶ τῆς Ἀννέτας, ἀλλὰ πρὸς ἑαυτὸν τί εἶχε ν' ἀπαντήσῃ ; Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα, καὶ ἔπρεπε νὰ λάβῃ τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀπόφασίν του προτοῦ τὰ πράγματα πρὸσβῶσι περαιτέρω.

Νόστιμον τῷ ὄντι θὰ ἦτο ἐὰν τώρα ἐρωτεύθη τὴν νεανίδα αὐτήν ; Εἰς τὰς τόσας στενοχωρίας καὶ τὸ ἐκ τῆς πενίας αἶσχος ἐξ ὧν μέχρι τῆς σήμερον ἡ ζωὴ του εἶχε κατασυντριβῆ, νὰ προσετίθεται τώρα καὶ ἔρωσ ὅστις εἰς οὐδὲν θὰ τὸν ἦγεν ἀποτέλεσμα, πρὸς κόρην ἣτις τὸν ἀπῆλπιζεν ἐκ τῆς κλίσεως τῆς τοῦ ν' ἀρέσκῃ εἰς ὅλους !

Λαθῶν κάθισμα καὶ καθίσας ἀντιστροφῶς ἐπ' αὐτοῦ, τὸν πώγωνα στηρίζον ἐπὶ τοῦ παραθύρου, τὸ βλέμμα πλανῶν εἰς τὰ μελανὰ βαθῆ τοῦ στερεώματος, ἀπέμεινεν ἐπὶ πολὺ βεβουθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

Κατὰ μικρὸν ἡ πόλις καὶ ἡ ἐξοχὴ ἀφύπνιζοντο.

Βήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἐκ διαλειμμάτων ἠκούοντο οἱ κυλισμοὶ ἀμαξίου, τὸ βᾶδισμα ποιμνίου· τὸ ἐγεργήριον ἐσήμανεν εἰς τὸν στρατώνα· ὁ καπνὸς ἤρχισε ν' ἀναθρόσκη ἀπὸ τὰς καπνοδόχους τῶν οἰκιῶν· ἐργάται μετέβαινον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ ἔργον των μὲ τὸ δισσάκιον εἰς τὴν ράχιν καὶ τὰ ἐργαλεῖά των ἐπ' ὤμου, τούτους διεδέχθησαν ἀστοί, ἐρχόμενοι ν' ἀναπνεύσωσι τὸν πρῶινόν ἀέρα.

Ἄλλ' ὁ Βονέ ταῦτα πάντα ἀορίστως ἔβλεπε καὶ ἤκουεν.

Αἴφνης ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Λαιπὸν ὄχι !

Ὅχι, δὲν ἠγάπα τὴν Ἀννέταν. Ὅ,τι ἡσθάνθη ἦτο ἐντύπωσις παροδική.

Ὅ,τι τὸν εἶχε ταράξει ἦσαν ἡ τόσον προκλητικὴ ἐκείνη περιβολή, αἱ ἀπλαῖ ἐκεῖναι χεῖρες· ἀλλ' ἐὰν ἐπιθυμία τις προεκληθῆ παρὰ γυναικός, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι συνλάβῃ τις πρὸς αὐτὴν καὶ ἔρωτα μοιραῖον καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τῷ εἶχε συμβῆ ὡς πρὸς τὴν Ἀννέταν· ἦτο ἄκρως ἐπιθυμητὴ καὶ θελκτικὴ μὲ τὴν περιβολὴν τῆς ἐκείνης ἢν κατεσκεύασεν οὕτως ὥστε καλλίον νὰ ἐπιδείξῃ ὅ,τι ἄλλη τις θὰ ἤρσκετο νὰ ἐκαλύπτειν. Σφριγῶσα ἐκ νεότητος, εὐθυμίας, καὶ ζωῆς, μὲ τὴν ὀρόσον τῆς καὶ τὸ πλουσίως εἰς τὰς φλέβας τῆς κυκλοφοροῦν αἷμα, μὲ τὸ θεραπευτικὸν τῆς βλέμμα καὶ τοὺς ἐλευθερίους καὶ ἐλυκυστικούς ἄμα τρόπους τῆς, παρί-

στατο ὅλη πρὸ τῆς φαντασίας του, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀπέιχον πολὺ τοῦ πραγματικοῦ ἔρωτος. Τῷ εἶχε πρὸς στιγμήν ἐκείνη διαφλέξει τὸν πόθον, δὲν τῷ ἔθιξε ποσῶς τὴν καρδίαν. Δὲν τὴν ἠγάπα, δὲν θὰ τὴν ἠγάπα.

Μὲ συναίσθημά τι ἀνακουφίσεως ἀπέληξεν εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα, διότι εἰς ἄνδρα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς θέσεως του ἐπικίνδυνος εἶνε ὁ ἔρωσ πρὸς τοιοῦτου χαρακτῆρος κόρην. Ἄλλ' ἡ ἡσυχία του δὲν ἦτο πάλιν ἀπόλυτος. Τὰ πλεονεκτήματα ὅσων ἔβλεπεν ἀπεστερημένην τὴν Ἀννέταν, τ' ἀνεύρισκεν ἐπὶ τῆς Ἰουλιανῆς καὶ ἂν ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν ἠγάτο τῆς νεωτέρας τῶν ἀδελφῶν, δὲν ἡσθάνετο ποσῶς τὴν αὐτὴν βεβαιότητα καὶ περὶ τῆς μεγαλειτέρας.

Ἐκείνη δὲν τὸν εἶχεν ἐλκύσει διὰ τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ γοήτρου τῆς ἀλλὰ τῷ εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ ἡ εἰκὼν τῆς διατυπωθῆ ὡς ἄθροισμα πλεονεκτημάτων καὶ εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του ἐξ ὀλοκλήρου παρ' ἐκείνης πληρωθεῖσαν.

Νόστιμον καὶ τοῦτο, τὸ νὰ διαφύγῃ κόρην ἣς ἡ προῖξ τὸν ἐπτόει ἵνα ἐμπέσῃ εἰς αἰσθημα πρὸς ἄλλην ἣς ἡ περιουσία ἦτο ἀκόμη μεγαλειτέρα.

Z

Ὁ Βονέ οὐδέποτε ἐσκέπτετο περὶ γάμου, ἐξ ἐναντίας δὲ ἐθεώρει ὡς κακοῦς στρατιώτας τοὺς ἐγγάμους τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ παρεδέχετο μόνον αὐτὸν ἐν περιπτώσει σημαντικῆς ἐν τῷ σταδίῳ προαγωγῆς : ἄς προαχθῆ κανεὶς δι' ἀνδραγαθήματος, διὰ τινος τῶν ἐξαιρετικῶν πράξεων αἱ ὅποιαι προσοιδούσι ὀδοῦν, καὶ τότε δύναται νὰ καταστῆ σύζυγος, ἕως τότε ὅμως τοιαυτὴ τις σκέψις δὲν πρέπει ποσῶς νὰ τὸν ἀπασχολῆ.

Λαιπὸν, μέχρι τῆς στιγμῆς, ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίστασις δὲν τῷ εἶχε παρουσιασθῆ, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας αἱ καταδρομαὶ τῆς τύχης μόναι τὸν κατεδίωκον καὶ τὸν συνέτριβον. Μὲ πτωχείαν ὡς τὴν ἰδικὴν του ἔπρεπε νὰ ἦνέ τις παράφρων ἵνα σκέπτηται περὶ γάμου.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἠδύνατο νὰ ἐπεζῆται ἐν τῷ γάμῳ μίαν καλὴν ἐπιχειρήσιν, καὶ νὰ ἐπεδίωκε τὴν ἑνωσίν του μετὰ τινος πλουσίας. Ἄλλ' ἀκριβῶς δὲν ἦτο ἄνθρωπος τῶν ἐπιχειρήσεων, καὶ τοῦτο τόσον ἐκ φύσεως ὅσον καὶ ἐξ ὑπερηφανείας. Οὐδέποτε ἐδέχετο ὅ,τι δὲν ἠδύνατο ν' ἀνταποδώσῃ, καὶ τί εἶχε ν' ἀνταπέδιδεν εἰς γυναῖκα ἣτις θὰ τῷ ἀπεκόμιζε καλὴν τινα προίκα.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι κατὰ κακὴν του μεῖραν τὰ ἀτυχήματα δι' αὐτὸν ἐξηκολούθει, καὶ ὁ παραλόγος πόθος τοῦ ν' ἀγαπήσῃ κόρην πλουσίαν, ἀπὸ τοῦ ὅποιου ἐθεώρει πάντοτε ἑαυτὸν ἀπαλλαγμένον, ἰδοὺ ὅτι τὸν κατέλαμβανεν ἤδη.

Ἡγάπα κόρην πλουσίαν ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται εἰς αὐτὸν, ὡς καὶ αὐτοὺς, δι' ἄλλους λόγους, δὲν ἠδύνατο νὰ σκέπτηται εἰς ἐκείνην.

[Ἐπεται συνέχεια]

K6

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεύς	άν. 6.20π	8.20*	11.50π	—	Ὀλύμπια	άν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ἄφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ. 9.58	12.12	3.22	—	Λεγαίνᾶ	άν. —	7.00π	3.10	4.25μ
Ευλόκασ.	ἄφ. 11.16	10.54	4.33	6.04	Πάτραι	ἄφ. —	8.47	4.39	6.35
Ἀκράτα	ἄφ. 12.26	—	5.29	7.25	Ἀίγιον	άν. —	8.53	4.44	6.40π
Ἀίγιον	ἄφ. 1.29	7.03	6.20	4.45	Ἀκράτα	ἄφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
Πάτραι	ἄφ. 3.10	9.05	7.40	6.45	Ευλόκασ	άν. 11.17	3.20	7.16	11.30
Λεγαίνᾶ	ἄφ. 5.41	9.48	7.00	—	Κόρινθος	ἄφ. 12.14	4.18	8.50	1.05
Πύργος	ἄφ. 7.35	11.45	9.00	—	Ἀθήναι	ἄφ. 3.40	7.30	—	5.50
Ὀλύμπια	ἄφ. 8.10	12.55	4.55	4.00	Πειραιεύς	ἄφ. 4.15	8.00	—	6.25

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	άν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	Ναύπλιον	άν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	άν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	άν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρά	—	—	—	1.45
Βαρβολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11.05	2.55	—	Βαρβολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρά	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξύ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

Κέρδος 30 ο(ο εἰς τοὺς ἐνδομοίμους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ
Εἰς τὰ καταστήματα
ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόβλεψις τῶν ὀραίων κασμιρίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ στερεότης αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδομοίμους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντός συναγωγισμοῦ, κινούν τὸν θαυμασμόν τοῦ ἐπισκέπτου. Φαντασθῆτε τί ἔχει νὰ γείνη γῶρα ποῦ ἐκομίσθησαν τὰ νεώτερα χειμερινὰ κασμίρια.

Ἄυο χιλιάδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χειμερινῶν κασμιρίων 30 ο(ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Μάλιστα, ἄνευ ὑπερβολῆς, ὅστις ἀμειψάλλει, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἀπλῆν ἐπίσκεψιν εἰσερχόμενος δὲν φεύγει χωρὶς νὰ παραγγεῖλῃ ἐνδομασίαν, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμίριον τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πωλουμένην λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Πρὸς τοῦτοις ἐκομίσθησαν καὶ ὑψίσματα Ἀμερικῆς κατὰλληλα δι' ἐνδομασίας χειμερινὰ ἀνδρῶν καὶ παιδῶν, 25 μόνον δραχμᾶ ἕν κομψότατον ἀνδρῶν κοστομυμιν. Ὅποια οἰκονομία!!!

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλῃς καταναλωσῆς (2)

NEMEA ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀριθ. 66.
Μὲ 50 λ. χονδρικῶς καὶ (0 λιανικῶς τὴν ὁκᾶν ἀγοράζετε κ ρ α σ ι Ἀγρωγίτικο μαῦρον. Ποῦ; Εἰς τὴν NEMEA, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Καψιῆ καὶ παρὰ τὴν πλατείαν τῆς Ὀμογοίας. Προσέτι μαστίχαν, ροῦμι, οὐζόν, σαμπάνιες καὶ κονιάκ ἄφθονα.

Εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΗΒΗ**
Πλατεία Ὀμονοίας,
Εὐρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΪΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟ

ΔΟΥΒΡ

125 Ὀδὸς Αἰόλου 125.

Ἐκομίσθησαν

Ἀμκαί, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ κρυσταλλίνων σκευῶν, μεγάλη συλλογὴ σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ φαλάνς, πλουσία συλλογὴ κομφοτεχνημάτων. — Μαχαίροπρήρουνα, σύνολα τσίτου, σύνολα τραπέζης — Τίμαι ὠρισμένα.

GRAND MAGASIN

LE LOUVRE

125 Rue d'Éolā 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de vase de cristal, grand assortiment d'article en Porcelaine et en Faïence, riche collection d'articles de luxe. — Service de table. — Services a thé. — Prix Fixe.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεία Ὀμονοίας. Οἰκία Πάγκα. καὶ Ὀδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ

Ἄγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιζῆ.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς

ΣΙΓΑΡΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

Γενιζῆ (Αἰγύπτου) ἐκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμῆν.

Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κε-χιμπιουαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι

ΠΙΠΙΛΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν **ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσποτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἰαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δερμάτων **χονδρικῶς**. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματοῦ καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγυησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνὰ.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὅποια ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμιῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρων φυσικῶς εὐωδῆς—ἰδίως ἑλληνικῶν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγριασελοῦκ), ἄς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπειῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλῆ δοκιμῆ ἀρετῆ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 16

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ

πρόσφατα εἰς φιάλας πωλονται μόνον παρὰ τῆ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομῶν Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἐκάστην ἐπιστερομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μερὶ τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξ αἰρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων ἀντὶ φρ. 50.—Ἐπίσης καὶ τὰ Ἄπαντα τοῦ Σουρή (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἐκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39, Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίσων, φοκῶν, κομβίων, χειροκτιῶν, μαστουτιῶν, ἄμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. **Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.** Λαίμυθεται κατὰ παραγγέλιαν.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, ἐναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κορεῖτον τοῦ κυρίου **ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ** εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐπιλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὀκᾶν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεις γίνετα ἰδιαιτέρα συμφωνία.